

Arrest

nr. 230 113 van 12 december 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. NOTENBAERT
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 juli 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die *loco* advocaat G. NOTENBAERT verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Armeense nationaliteit en bent u Armeen van etnie. U werd geboren op (...) in Akhalkalaki in Georgië. U verhuisde in 1966 met uw ouders naar Armenië. Jullie vestigden zich in het dorp Arteni. U trouwde met uw echtgenote H. H. (...) in 1987. Jullie bleven in Arteni wonen en kregen twee kinderen, S. (...) en G. (...).

U heeft gestudeerd voor filmmechanicus en werkte drie jaar in een bioscoop. Sedert 1979 werkte u als chauffeur. Na de val van de Sovjetunie verwierf u drie hectare grond en begon u uw eigen landbouwbedrijf. U bewerkte uw eigen gronden maar had ook landbouwmachines waarmee u op het land van anderen werk verrichtte.

Sedert 1996 begon een concurrentiestrijd tussen u en A. (...) of "A. (...)", de broer van het dorps hoofd van Arteni, K. G. (...). A. (...) had immers ook een bedrijfje met landbouwmachines en kon het niet verdragen dat u zijn concurrent was. Er waren verbale ruzies tussen jullie.

In 2007 begon uw zoon zich in het dorp politiek te engageren voor de partij Orinants Erkir (tegenwoordig Haykakan Veratsenund). Dat was niet naar de zin van het dorps hoofd en zijn broer, die tot de partij Hanrapetakan behoren. Zij vielen uw zoon lastig en vochten soms met hem.

In 2013 kreeg u een beroerte en nam u een herder en een arbeider aan om u bij het werk te helpen. Het werken werd hen echter moeilijk gemaakt door het dorps hoofd en zijn broer, die u weg wilden concurreren.

In 2016 ontvluchtte uw zoon Armenië wegens zijn politieke activiteiten. Hij kwam in 2017 in België aan en werd erkend als vluchteling.

Eind augustus 2017 troffen u en uw echtgenote uw hond dood aan. Op 15 september 2017 werden jullie 's nachts wakker en stelden jullie vast dat jullie voorraad hooi in brand gestoken was. De brandweer kwam maar de hooivoorraad was verloren. U was ervan overtuigd dat A. (...) daarvoor verantwoordelijk was en vermoedde nu ook dat jullie hond vergiftigd was. U werd naar de dorpsadministratie geroepen en kreeg daar van het dorps hoofd te horen dat u zelf verantwoordelijk werd geacht voor de brand en dat u een boete van 300.000 dram zou moeten betalen. U gaf aan dat u vermoedde dat A. (...) verantwoordelijk was, maar daar had het dorps hoofd geen oren naar.

Diezelfde avond nog kwam A. (...) naar uw woning. Hij riep u naar buiten en nam u mee naar een boomgaard: hij wilde wraak nemen omdat u tegen zijn broer, het dorps hoofd, had gezegd dat de brand door hem aangestoken was. In de boomgaard sloeg hij u op uw benen en op uw hoofd, waardoor u het bewustzijn verloor. Toen u weer bijkwam, was u alleen en keerde u terug naar huis. Uw wonden werden thuis verzorgd. Kort daarna, op 10 oktober 2017, kreeg u opnieuw een beroerte.

U en uw echtgenote beslisten dat het geen zin meer had om nog langer in Armenië te blijven. Jullie verkochten jullie bezittingen en landbouwmachines en verlieten Armenië op 15 september 2018. Jullie kwamen dezelfde dag nog aan in België en dienden een verzoek om internationale bescherming in op 4 oktober 2018.

U legde de volgende documenten neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming: de originele paspoorten van u en uw echtgenote en een kopie van uw trouwboekje.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Armenië een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen (recente) vervolgingsfeiten.

Zo verklaart u dat, na jarenlang ruziën met het dorps hoofd en zijn broer A. (...), uw problemen in 2017 plots gigantisch escaleerden: in de periode van eind augustus tot half september werd uw hond vergiftigd, werd er brand gesticht op uw boerderij, en werd u door A. (...) ineengeslagen en voor dood achtergelaten.

Er dient op te worden gewezen dat u een onaannemelijk verloop van gebeurtenissen beschrijft.

U stelt immers dat er, na deze ernstige problemen in augustus-september 2017, gedurende een jaar lang geen incidenten meer plaatsvonden (CGVS p.12-13, CGVS vrouw p. 10). Dat komt niet aannemelijk over: logischerwijze zou immers worden verwacht dat de mensen die in een periode van een drietal weken tijd uw hond vergiftigen, brand stichten in uw boerderij, en u ineen slaan en u voor dood achterlaten, u niet plots zonder meer met rust zouden laten. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, stelt u dat u denkt dat het dorps hoofd en zijn broer op de hoogte waren van het feit dat jullie jullie bezittingen aan het verkopen waren en dat jullie het land zouden verlaten; dat zij daardoor gerust konden ademhalen, en jullie dus daarom verder met rust lieten, maar u weet het niet zeker (CGVS p. 19). Uw echtgenote heeft hetzelfde idee, en voegt eraan toe dat het ook te maken kan hebben het met

het feit dat u een beroerte had gehad, en dat het dorps hoofd en zijn handlangers jullie dus niet veel meer konden aandoen (CGVS vrouw p. 11, 12). In dat geval dringt de vraag zich op wat jullie bij een terugkeer naar Armenië überhaupt nog te vrezen zouden hebben van het dorps hoofd en zijn broer, en of u wel ooit ernstige vervolgingsfeiten te vrezen had van hen, aangezien het eenvoudigweg stopzetten van uw activiteiten vreemd genoeg voldoende bleek om met rust gelaten te worden. Wanneer uw echtgenote daarmee geconfronteerd wordt, beweert zij overigens plots dat jullie het laatste jaar wél nog werden lastigvallen, om daarna – bij confrontatie met zowel uw als haar eerdere uitspraak dat er geen incidenten meer gebeurden – terug te krabbelen (CGVS vrouw p.12). Dat zij bij confrontatie met een onlogisch element plots volatiele verklaringen begint af te leggen, om op die verklaringen meteen weer terug te komen, is niet ernstig en schaadt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. Daarnaast moet worden vastgesteld dat u geen enkele aanleiding kan benoemen voor de plotse escalatie van uw problemen met het dorps hoofd en zijn broer.

U beweert immers dat de concurrentiestrijd al sedert 1996 aan de gang is, en dat er doorheen de jaren ruzies plaatsvonden en dat men u het werken probeerde te verhinderen. Tot fysiek geweld is het echter nooit gekomen, waardoor de incidenten uit 2017 toch een serieuze escalatie zijn (CGVS p. 10, 13-14). U kan echter niet zeggen wat deze plotse escalatie kan veroorzakt hebben en stelt dat uw vijanden gewoon een excuus zochten. Wat dan hun excuus of hun aanleiding was om u plots dermate te beginnen viseren, blijkt u niet te weten (CGVS p. 15). Dat uw vijanden, zonder enige aanleiding of provocatie, plots hun toevlucht zouden nemen tot dergelijk geweld – en dan nog in een periode dat u uw werkzaamheden, hetgeen de doorn in hun oog is, reeds verminderd had (u had bijvoorbeeld al geen werknemers meer in dienst, CGVS p. 13) komt zeer twijfelachtig over.

Bovendien werden ook ettelijke tegenstrijdigheden aangetroffen in uw verklaringen en die van uw echtgenote.

Zo verklaarde u dat, toen uw hooistapel in brand werd gestoken, het vuur al zo goed als uitgebrand was tegen dat de brandweer arriveerde. Uw echtgenote echter beweert dat het vuur dermate hevig was dat jullie het zelf niet konden blussen, dat het vuur nog woedde toen de brandweer arriveerde en dat zij zelfs de omliggende structuren preventief blusten zodat het vuur niet zou overslaan (CGVS p. 16, CGVS vrouw p. 9). In de na het gehoor opgestuurde opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud stelt uw zoon dat u sedert uw ziekte veel vergeet, dat uw echtgenote op dat vlak beter weet, en dat de brandweer wel veel gedaan heeft toen zij die nacht kwamen blussen (zie opmerkingen op notities van het persoonlijk onderhoud). Dat kan de tegenstrijdigheid echter onvoldoende verklaren. Of het vuur al dan niet nog hevig woedde wanneer de brandweer arriveerde, is immers geen klein detail. Bovendien verklaart het feit dat uw vader één en ander zou vergeten niet dat hij specifiek zou beweren dat het vuur al uit was en de brandweer er maar een beetje water meer op heeft gedaan.

Wat de brand betreft, beweerde u ook dat u van de brandweer een document kreeg met een verklaring dat zij langskwamen om te blussen. U stelt dat u dat moest ondertekenen. U kreeg zelf ook een exemplaar (CGVS p. 16). Wanneer uw vrouw echter gevraagd wordt of jullie van de brandweer een document kregen, stelt zij van niet. Ze zegt dat jullie enkel een boete kregen en niets moesten ondertekenen in verband met de brand (CGVS vrouw p. 7-8, 9). Wanneer zij daarmee geconfronteerd wordt, stelt ze plots dat het best kan dat u zo'n document gekregen heeft. Dat zij dan eerst stellig ontkent u iets moest ondertekenen of dat jullie een document kregen van de brandweer, is niet aannemelijk. Overigens kan redelijkerwijze worden verondersteld dat zij minstens van het bestaan van het document op de hoogte zou zijn, al was zij eventueel niet zelf aanwezig op het moment dat u moest ondertekenen.

Daarnaast legden u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen af over wie u precies kwam verwittigen dat u zich moest aanmelden op de dorpsadministratie. U legde uit dat u bericht kreeg dat u naar het dorps hoofd moest gaan, en dat u nadat u dat bericht kreeg naar de administratie ging. Vervolgens werd u gevraagd op welke manier u dat bericht dan gekregen had. U antwoordde dat u buiten ging, en dat uw buurman Ab. (...) u het bericht gaf. Daarna vertrok u naar de administratie (CGVS p. 17). Uw echtgenote beweert echter dat er een persoon van de administratie, genaamd T. (...), speciaal naar jullie woning kwam om u te verwittigen. Zij had hem nog koffie aangeboden, maar hij sloeg het aanbod af (CGVS vrouw p. 8). Wanneer zij geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, verklaart zij aanvankelijk dat het kan dat Ab. (...) u kwam verwittigen. Wanneer zij vervolgens geconfronteerd wordt met haar eerdere uitspraak, dat T. (...) u kwam halen, stelt zij dat T. (...) en Ab. (...) u beiden kwamen verwittigen (CGVS vrouw p. 10). Dezelfde uitleg wordt herhaald in de opmerkingen die u na het gehoor doorgaf aan het CGVS. Het is echter niet redelijk om na confrontatie met het feit dat u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen afleggen over wie u naar de administratie riep, eenvoudigweg te stellen dat ze u allebei komen halen zijn. Indien u werkelijk zowel door Ab. (...) als door T. (...) naar de administratie werd geroepen, zou logischerwijze worden verwacht dat u zelf minstens óók zou vermelden dat er iemand in functie langs kwam, en dat u dán naar de administratie vertrok.

Daarnaast legden jullie ook tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de vergiftiging van uw hond. Wanneer u gevraagd wordt of u of uw vrouw uw hond overleden had teruggevonden, stelde u dat u en uw vrouw naar buiten gingen en samen ontdekten dat jullie hond gestorven was (maar dat het best kan dat u of zij het een seconde eerder had gezien, CGVS p. 15). Uw vrouw beweert nochtans dat zij vaststelde dat de hond gestorven was, terwijl u nog aan het rusten was. Uw vrouw zou u dan toegeroepen hebben dat de hond niet meer bewoog, en u zou vervolgens pas buitengekomen zijn en vastgesteld hebben dat de hond gestorven was (CGVS vrouw p. 6).

Samengenomen bekeken blijken uit deze vaststellingen toch behoorlijk frappante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote. De algemene opmerking dat u twee beroertes gehad heeft en al snel eens iets vergeet (zie opmerkingen op notities van het persoonlijk onderhoud), zonder enig medisch bewijs voor een vastgestelde geheugenstoornis neer te leggen, en zonder te concretiseren welke beweringen of lacunes in uw verklaringen dan precies zouden berusten op uw vergeten herinneringen, is op zich slechts een blote bewering. Bovenstaande frappante tegenstrijdigheden zonder meer toeschrijven aan de idee dat u soms iets vergeet, is dan ook niet ernstig. Het gaat immers ook helemaal niet over gebeurtenissen die u zich niet herinnert, integendeel: u beschrijft eenvoudigweg een ander verloop van de gebeurtenissen.

Bovenstaande inconsistenties bevestigen samen met de andere onlogische en onaannemelijke elementen uit uw relaas de indruk dat geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met het dorps hoofd en zijn broer uit 2017.

Wat betreft uw problemen met het dorps hoofd los van de (ongeloofwaardige) escalatie in 2017, moet worden opgemerkt dat zij bovendien überhaupt onvoldoende ernstig zijn om beschouwd te worden als vervolging in de zin van de conventie van Genève of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en dat zij niet langer actueel zijn.

Uw problemen met het dorps hoofd blijken immers volledig te draaien rond de concurrentie tussen u en A. (...). De politieke bezigheden van uw zoon blijken sedert 2007 weliswaar een extra reden geweest te zijn waardoor uw gezin werd gevisieerd door het dorps hoofd, maar zoals u ook zelf verklaart waren de problemen eigenlijk al voordien begonnen. Er kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat de onmin tussen u en het dorps hoofd er kwam om politieke redenen (CGVS p. 6, 10). Zelf was u niet politiek actief: u stond in voor de veiligheid van uw zoon en ging wel eens mee naar het hoofdkwartier van zijn partij, maar had zelf geen activiteiten of lidmaatschap bij de partij, en sedert het vertrek van uw zoon uit Armenië heeft u zelfs het hoofdkwartier niet meer bezocht (CGVS p. 7). U stelt dat het doel van het dorps hoofd en zijn broer eenvoudigweg was om u weg te concurreren: ze zouden gewild hebben dat u een gewone dorpling was zoals alle andere (CGVS p. 14). Er kunnen echter serieuze vragen gesteld worden bij de ernst van de problemen die u kreeg als gevolg van deze concurrentiestrijd.

U stelt dat u sedert uw beroerte in 2013 een arbeider en een herder in dienst nam omdat u zelf meer moeite had met de werkzaamheden. U verklaart dat het werken hen werd verhinderd. Nochtans verklaarde u eveneens dat deze mensen tot 2015 (of 2016, zoals toegevoegd in de opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud) bij u in dienst bleven. Indien zij werkelijk totaal niet zouden kunnen werken wegens de boycot van het dorps hoofd en zijn broer A. (...), zou toch logischerwijze kunnen worden verwacht dat u hen geen twee of drie jaar in dienst had kunnen houden. Wanneer u daarmee wordt geconfronteerd, bevestigt u dat het werken hen inderdaad niet volledig onmogelijk werd gemaakt (CGVS p. 19). Daarnaast verklaart u dat uw bedrijf tot 2017, toen u uw werkzaamheden stopzette, rendabel was. U stelt nooit geldproblemen gekend te hebben en goed geleefd te hebben. Ook dat relateert de ernst van de door u ingeroepen problemen: klaarblijkelijk ging de boycot van de broer van het dorps hoofd niet zodanig ver dat u uw boterham niet meer kon verdienen. Ook stelde u in uw dorp een gerespecteerd man te zijn, en dat u bij uw werkzaamheden ook kon rekenen op de hulp van de burens, hetgeen de ernst van de door u ingeroepen problemen eens te meer relateert (CGVS p. 8, 13).

Daarnaast kan nogmaals worden benadrukt dat u voorts enkel gewag maakt van verbale ruzies. Uw vrouw haalt aan dat in het kader van de concurrentie tussen u en het dorps hoofd al reeds voor de (ongeloofwaardige) escalatie van de problemen in 2017 soms jullie ramen werden uitgewooid, waardoor jullie uiteindelijk besloten voortaan in een andere kamer te gaan slapen (CGVS vrouw p. 11-12). Hoewel dergelijk vandalisme ongetwijfeld bijzonder stresserend is, blijkt nergens uit uw verklaringen of uit die van uw echtgenote dat deze door u aangehaalde problemen uw fysieke integriteit of vrijheid in gevaar zouden brengen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, noch dat u bij een terugkeer naar Armenië het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook moet benadrukt worden dat de problemen die u aanhaalt niet actueel zijn (daterend van voor september 2017). Het is dan ook niet duidelijk wat u nog te vrezen zou hebben bij een terugkeer naar Armenië. U heeft zelf ook moeite om uw vrees te concretiseren: u stelt dat u voelde dat er een fysiek gevaar dreigde en impliceert dat uw vijanden misschien bereid zouden zijn om u te doden (CGVS p. 19).

Uw vrouw stelt dat de problemen met het dorps hoofd zullen blijven verder gaan (CGVS vrouw p. 11). Er kan echter nogmaals worden benadrukt dat jullie het laatste jaar dat jullie in Armenië verbleven, in hetzelfde huis en in hetzelfde dorp, met hetzelfde dorps hoofd, volgens jullie eigen verklaringen geen enkel probleem meer kenden sedert de stopzetting van uw activiteiten. Waarom jullie dan precies vrezende bij een terugkeer plots geviseerd te worden, is volstrekt onduidelijk. Dat u uw werkzaamheden moest stopzetten eer u met rust gelaten werd, is weliswaar pijnlijk, maar ook dat kan niet beschouwd worden als vervolging in de zin van de conventie van Genève of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bijkomend kan worden opgemerkt dat u en uw echtgenote beiden buiten Armenië geboren werden (hoewel jullie beiden wel degelijk de Armeense nationaliteit en etnie hebben). Bij de ruzies met het dorps hoofd en zijn handlangers werd jullie soms gezegd dat jullie naar jullie geboorteplek terug moesten keren. Uit uw verklaringen en die van uw echtgenote blijkt echter dat geen van jullie geviseerd werd specifiek omwille van jullie geboorteplek: het dorps hoofd gebruikte jullie geboorteplek enkel als belediging in het kader van de ruzies die er al jaren tussen jullie waren (CGVS p. 4, CGVS vrouw p. 4).

Er dient geconcludeerd te worden dat uw vrees wegens de jarenlange concurrentiestrijd tussen u en de broer van het dorps hoofd, A. (...), niet langer actueel is, en dat de problemen bovendien niet ernstig genoeg zijn om beschouwd te worden als vervolging in de zin van de conventie van Genève of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Betreffende het gegeven dat uw zoon I., S. A. (...) (ov (...)) door het CGVS werd erkend dient te worden gesteld dat elk dossier op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld en dat men een persoonlijke vrees voor vervolging dient aan te tonen. Uw zoon verliet het land reeds in 2016 en werd door de centrale autoriteiten vervolgd vanwege zijn actieve oppositie tijdens betogingen in Yerevan. Zoals hierboven geschetst waren uw politieke activiteiten zeer beperkt en werd u sowieso nooit omwille van politieke motieven vervolgd. Tekenend is dan ook dat u het jaar voor uw vertrek geen problemen heeft gekend (naast de ongeloofwaardigheid van de escalatie van uw problemen) terwijl uw zoon toen al was vertrokken. Bijgevolg ziet het CGVS geen redenen om u of uw vrouw omwille van uw zoon een internationale beschermingsstatus te geven.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u in Armenië een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw paspoort, dat van uw echtgenote en uw huwelijksboekje vormen een aanwijzing van jullie identiteit, maar die gegevens staan momenteel niet ter discussie.

In verband met de opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud, moet het volgende worden opgemerkt. Uw opmerkingen betreffende de acties van de brandweer, de persoon die u naar de dorps administratie kwam roepen en uw vergeetachtigheid, werden hierboven reeds besproken. Uw overige opmerkingen gaan over gegevens die niet werden gebruikt in de motivering van de beoordeling van uw vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij gaan in op de verschillende motieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij beroepen zich derhalve tevens op de schending van de materiële motiveringplicht. In een tweede middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar

behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanspraak. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissingen op omstandige wijze gemotiveerd wordt waarom geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden problemen met het dorps hoofd en zijn broer uit 2017. Meer bepaald wordt in dit verband vastgesteld dat (i) verzoekende partijen een onaannemelijk verloop van de gebeurtenissen beschrijven; (ii) eerste verzoekende partij geen enkele aanleiding kan benoemen voor de plotse escalatie van haar problemen met het dorps hoofd en zijn broer en (iii) er ettelijke tegenstrijdigheden zijn tussen de onderlinge verklaringen van verzoekende partijen, met name over de vraag of, toen hun hooistapel in brand werd gestoken, het vuur al dan niet nog hevig woedde wanneer de brandweer arriveerde, over het al dan niet ontvangen hebben van een document van de brandweer dat ondertekend moest worden, over wie eerste verzoekende partij precies kwam verwittigen dat zij zich moest aanmelden op de dorpsadministratie en met betrekking tot de vergiftiging van hun hond. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift geen argumenten aanhalen die van aard zijn voormelde vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.4. Daar waar verzoekende partijen het feit dat er, na de ernstige problemen in augustus-september 2017, gedurende een jaar lang geen incidenten meer plaatsvonden, verklaren door de uitleg dat zij na de gebeurtenissen in augustus-september 2017 onmiddellijk hun bezittingen begonnen te verkopen, waardoor hun belagers wisten dat zij gingen verhuizen en geen probleem meer zouden vormen, bemerkt de Raad evenwel dat uit het feit dat verzoekende partijen sinds de ernstige problemen in augustus-september 2017 tot aan hun vertrek in september 2018 geen problemen meer kenden, duidelijk blijkt dat het eenvoudigweg stopzetten van hun activiteiten reeds voldoende bleek om met rust gelaten te worden. Dat enkel een effectief vertrek de problemen zou doen stoppen, kan niet overtuigen nu het niet logisch is dat de mensen die in een periode van een drietal weken tijd hun hond vergiftigen, brand stichten in hun boerderij, en eerste verzoekende partij ineens slaan en haar voor dood achterlaten, verzoekende partijen vervolgens een jaar zouden gerust laten, geen verdere druk zouden uitoefenen, en hen zolang de tijd zouden geven om hun land te verlaten indien dit werkelijk hun doel was.

2.2.5. Wat betreft de opmerking van verzoekende partijen dat tweede verzoekende partij nooit verklaard heeft dat zij ook het laatste jaar werden lastiggevallen en dat zij de desbetreffende vraag aanvankelijk foutief interpreteerde, bemerkt de Raad evenwel dat tweede verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud duidelijk werd gevraagd te verklaren waarom zij tijdens het jaar voor hun vertrek met rust

werden gelaten, terwijl zij nochtans gewoon thuis woonden, waarop zij plots stelde dat zij wel degelijk werden lastiggevallen (administratief dossier, stuk 8, notities CGVS H., p. 12). Dat zij de vraag verkeerd zou hebben geïnterpreteerd, betreft dan ook een allerminst overtuigende *post-factum* verklaring.

2.2.6.1. In verband met de vastgestelde tegenstrijdigheden, stellen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij *“omwille van zijn medische problematiek, een eigen interpretatie heeft gegeven aan de feiten”*. Zij wijzen erop dat het geheugen van eerste verzoekende partij ernstig is aangetast. Als bijlage bij hun verzoekschrift voegen verzoekende partijen twee Armeense medische attesten (bijlagen 5-6) en een Belgisch medisch attest (bijlage 7). Ter terechtzitting worden bij aanvullende nota nog twee medische attesten neergelegd: een attest van Dr. Siau Bart naar aanleiding van een neurologische consultatie op 22 augustus 2019 en een attest van Dr. Frank Ramon naar aanleiding van een CT van de schedel.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen de vastgestelde tegenstrijdigheden trachten te vergoelijken door te wijzen op geheugenproblemen in hoofde van eerste verzoekende partij, doch dient te worden vastgesteld dat zij geen medisch attest bijbrengen waaruit blijkt dat het cognitief geheugen van eerste verzoekende partij dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. De Armeense attesten bevestigen slechts dat eerste verzoekende partij behandeld werd naar aanleiding van de beroertes die zij kreeg in 2013 en 2017, doch maken geen gewag van geheugenproblemen in hoofde van eerste verzoekende partij (bijlagen 5 en 6 van het verzoekschrift). In het Belgisch medisch attest wordt opgemerkt dat ‘de patiënt veel zou vergeten’, doch blijkt nergens uit dat deze beweerde geheugenproblemen ook objectief werden vastgesteld door de geneesheer (bijlage 7 van het verzoekschrift). Ook de ter terechtzitting neergelegde attesten komen nergens tot de conclusie dat het cognitief geheugen van eerste verzoekende partij zou zijn aangetast en maken enkel gewag van een oude lacunaire infarctzone ter hoogte van de pons rechts, van het gegeven dat er geen argumenten zijn voor een dementieel syndroom en evenmin aanwijzingen voor Parkinsonisme. Verzoekende partijen tonen dan ook geenszins aan dat de vastgestelde tegenstrijdigheden te wijten zijn aan geheugenproblemen in hoofde van eerste verzoekende partij.

2.2.7. Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat, gelet op de vastgestelde tegenstrijdigheden en tevens andere onlogische en onaannemelijke elementen in het relaas, geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden problemen met het dorps hoofd en zijn broer uit 2017.

2.2.8.1. Waar verder in de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat de aangehaalde problemen met het dorps hoofd los van de (ongeloofwaardige) escalatie in 2017 onvoldoende ernstig zijn om beschouwd te worden als vervolging in de zin van de conventie van Genève of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dat zij niet langer actueel zijn, stellen verzoekende partijen dat *“verzoeker zowel door de concurrentie met de broer van het dorps hoofd alsook door de politieke activiteiten van verzoekers zoon steeds in conflict kwam met het dorps hoofd”*, dat *“(v)erzoeker (...) nooit (heeft) beweerd dat hij helemaal niet meer kon werken”*, en dat *“(p)as na de escalatie in 2017 (...) een verderzetting van zijn werk niet langer mogelijk (bleek)”*.

2.2.8.2. De Raad bemerkt vooreerst dat in de bestreden beslissingen terecht wordt gesteld dat het duidelijk is dat de problemen met het dorps hoofd volledig blijken te draaien rond de concurrentie tussen eerste verzoekende partij en A., nu de problemen reeds waren begonnen voordat haar zoon zijn politieke bezigheden aanvatte, waardoor de politieke bezigheden van haar zoon slechts een extra reden waren waardoor het gezin gevisieerd werd door het dorps hoofd.

Tevens treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat serieuze vragen gesteld kunnen worden bij de ernst van de problemen die verzoekende partijen kregen als gevolg van deze concurrentiestrijd gezien (i) de verklaring van eerste verzoekende partij dat zij, ondanks haar bewering dat de mensen die zij in dienst had verhinderd werden bij hun werk, de twee personen die zij sedert haar beroerte in 2013 in dienst nam gedurende twee of drie jaar in dienst had kunnen houden, hetgeen niet aannemelijk is indien het werk hen volledig verhinderd werd en (ii) de verklaring van eerste verzoekende partij dat haar bedrijf tot 2017, toen zij haar werkzaamheden stopzette, rendabel was en zij nooit geldproblemen gekend heeft. Met de loutere bemerking dat eerste verzoekende partij nooit heeft beweerd dat zij helemaal niet meer kon werken en dat pas na de escalatie in 2017 een verderzetting van haar werk niet meer mogelijk bleek, weerleggen verzoekende partijen op geen enkele wijze

voormelde motivering omtrent de door verzoekende partijen aangehaalde problemen met het dorpshoofd los van de (ongeloofwaardige) escalatie in 2017.

2.2.9. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partijen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT